

haastig weer, terwijl hij, zoolang
voor de inkt gebruikte, die hem
zicht liep).

«Dan bedoelen de woorden geen
jou», zei de Koning, glimlachend de
kijkend. Er heerschte een doodsche stilte.

«Dat was een aardigheid!» ging de Koning
beleedigden toon voort, en terstond lachte.

«Laat nu de jury zich terugtrekken
besluit te overwegen», zei de Koning
zooveelste maal.

«Neen, neen!» zei de Koningin. «Een
vonnis — dan de uitspraak der jury».

«Onzin en mallepraat!» zei Alice luid
beeld je, eerst het vonnis!»

«Hou je mond!» riep de Koningin, vuur-
de Koningin.

«Ik wil mijn mond niet houden!» zei Alice.

«Haar hoofd af!» gilte de Koningin, zoo
ze kon. Niemand verroerde zich.

«Wie geeft er iets om jou?» zei Alice
nu haar natuurlijke grootte herkegen). «Jij bent
niets anders als een pak kaarten!»

Bij deze woorden stootte het gansche pak
hoog en kwam op haar neervliegen. Ze
lichten kreet, half van schrik en half van
138

HET GANSCHÉ PAK STOOF OM HOOG EN
KWAM OP HAAR NEERVLIËGEN